

[Mølgaard]

grøde i fri luft, der ikke virker dræbende på initiativ, fremfor at lave subventionering, der kun kan skade.

Jeg vil gerne af de fire partier specielt fremhæve partiet venstre for bestemt ikke at have udtalt sig ufornuftigt ved denne lejlighed om vort forslag. Det er vældig godt, hvad der har lydt her fra venstre. Det er godt nok ingenting, men det er dog det mest positive, der har lydt fra de fire partier indtil nu. Det hænger jo nok sammen med, at hr. Fogh Rasmussen på et senere tidspunkt som kombineret ordfører for partiet og for et forslag vil fremføre venstres mening, og den vil jeg med interesse lytte til til sin tid. Indtil videre er der grænser for, hvor megen positiv indstilling der er tilkendegivet over for vort beslutningsforslag, og for, hvor meget jeg i den anledning har grund til at sige tak for til forskellig side.

Det er efter min opfattelse yderst beklageligt, at vi er nået så vidt, at en og anden tilkendegivelse fra repræsentanter for de samfunds bærende erhverv kan manipuleres – blot i det små – af industriministeren, sådan at det opfattes som et erhvervsønske om primært og ubetinget at få erhvervsstøtte. Realiteten er en anden rent principielt. Erhvervene er stort set godt klar over, at den går ikke at skabe landets fremtid ved håndører fra statskassen, som skaffer sig midlerne ved at plukke samfundet fantastisk fattigt. Det kan ikke nægtes, at der er erhverv, der føler sig så plukkede af staten, at de er villige til at komme til staten og bede om fattighjælp; men det er ikke den overvejende tendens i erhvervslivet – endnu.

De 3 forslag, der er til behandling i øjeblikket, har hver for sig nogle ordførere, der har haft ørerne godt inde i maskineriet. Man kommer næsten til at tænke på et af de fysiske fraværende, men ganske givet ikke åndeligt fraværende medlemmer af dette ting, hr. Bertel Haarder, der har fremhævet, at noget af det forkerte i arbejdsgangen her i folketinget er, at det i så høj grad er fagspecialister, der er engageret i den ene og den anden proces. Jeg tror nok, vi alle tre i grunden har ørerne godt inde i maskineriet og har set den ene og den anden og den tredje erhvervsstøtteordning fungere. Jeg vil helt og fuldt erkende, at der kan ligge noget organisationsbevarende og noget organisationsstyrkende og institutionsstyrkende i de forskellige er-

hvervsstøtteordninger, der eksisterer i øjeblikket, sådan at der vel egentlig heller ikke er noget at sige til, at der kan være organisationer og institutioner, der anbefaler erhvervsstøtteordningers videreførelse.

Men jeg må til gengæld sige, at det er min bestemte erfaring, at dér, hvor det har været almene interesser, fællesinteresser for samfundet eller for brede erhvervskredse, sådan at der for alvor har været beskæftigelsesvirkning forbundet med at støtte et og andet, ja, dér har der faktisk ingen interesse været for det. Hvor det imidlertid var deciderede særinteresser, der skulle støttes, har man da erklæret sig positiv over for en statsstøtte. Det synes jeg er tankevækkende. På den baggrund er det, vi stiller forslag om at afvikle alt dette, fordi det i realiteten i så høj grad bliver til særinteressesøtte.

Særinteresserne fremføres unægtelig med styrke af interessenterne; men det er og bliver uanset denne styrke dog stadig væk særinteressers interesser. Jeg synes, det er og bør være et mene mene tekel til de erhvervsorganisationer, der tør udnævne sig selv til hovedorganisationer, men for brancheorganisationer er det en ganske klar og legitim interesse at tale særinteressers sag. Hvis hovedorganisationer begynder at føre den slags anliggender frem, synes jeg i grunden, de mister hovedorganisationens troværdighed som en organisation, der varetager brede, almene interesser.

Jeg synes, at industriministeren underdriver problemet med at skaffe statsfinansiering af et beløb, der i og for sig kun er 3,9 mia kr., som ministeren konstaterer. Han synes, det er meget, meget lidt i forhold til hele statsbudgettet. Det er selvfølgelig tankevækkende i en tid, hvor det ellers forekommer, at beløb af samme størrelsesorden kan være svære nok for regeringen at finde frem til, hvis det drejer sig om generelle besparelser. I øvrigt ville dette på statsbudgettet, lagt oven i forskellige andre besparelser, som regeringen har foreslået, dog batte ikke så lidt endda. Men jeg skal villigt erkende, at principet for os er den afgørende motivering; beløbet kommer i næste række.

Jeg mener, erhvervslivets modvilje i øjeblikket principielt er helt klar. Man kan ganske vist bruge en og anden industriudtalelse og en udtalelse fra nogle erhvervsfolk til det formål, som ministeren her har brugt sådan-